

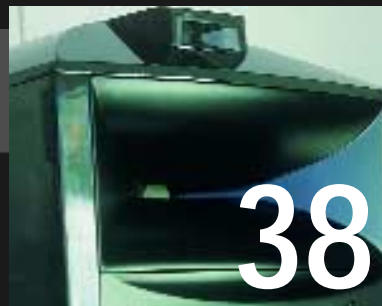
Innhold fidelity

5 / 2003

22

Cambridge A500

38

Hi-Fi messe i Horten

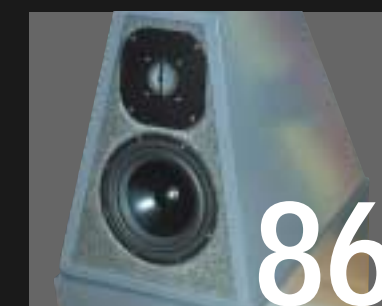
56

Led Zeppelin på storskjerm

76

Rega CD-spiller

86

Bygg selv: Wilson

6

Brev til Fidelity

24

Denon D-M31 cd-receiver

46

Bob Dylan på SACD

60

Thorens er tilbake!

78

Vincent rør cd

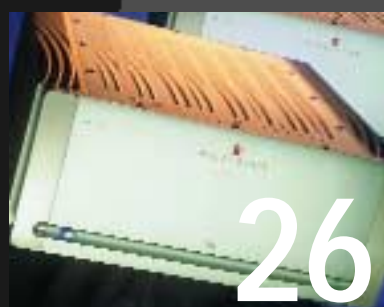
88

Bygg selv: Billig og god sub

10

Viagra for Nagra

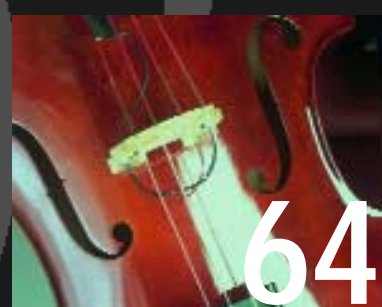
26

Parasound Halo JC-1

50

Fiin gammel jazz

64

Subjektiv vs. objektiv

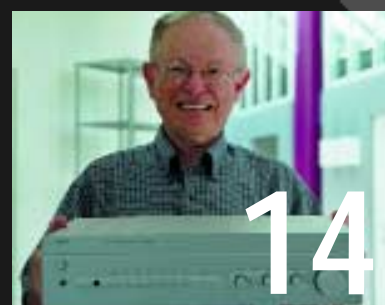
80

Yamaha multispiller

90

Mini surround anlegg

14

Verdens mest solgte forsterker
NAD 3020

30

Wadia high-end CD-spiller

52

Godt norsk

68

CD-spillere og multispillere:
Vi famler i blinde?

82

JM Lab Electra 926

96

Neste nummer!

20

NAD 302 BEE

32

PBN Montana EPS

54

Johann Sebastian og andre

68

CD-spillere og multispillere:
Vi famler i blinde?

82

JM Lab Electra 926

98

Abonnér på Fidelity!

• abonnér på www.audioforum.no • abonnér på www.audioforum.no • abonnér på www.audioforum.no •

Wadia 301 CD spiller:

Living in a (single) box

Noen ganger går det opp for meg, at livet faktisk er ganske greit. Når det største problemet man for øyeblikket er utsatt for, er hvor den lekke CD spilleren til nærmere et halvt hundre tusen kroner skal stå, fordi det står en lignende pris sak i hyllene fra før av – da har man et luksusproblem!

av Vidar Mørch

Dette er helt klart en god løsning enten man er interiørmessig bevisst, ønsker en enklest mulig hverdag eller rett og slett vil tyne maks ut av budsjettet – på færrest mulig komponenter.

Jeg fikk dessverre ikke anledning i en litt for kort testperiode på et par uker, til å teste spilleren opp mot en god, separat forforsterker. Derimot kunne jeg konstatere at det ikke var nevneverdig kvalitetsforskjell på å kjøre signalet gjennom den analoge forforsterkerdelen på min S1. Tvert i mot, spilte Wadien et lite hakk bedre, koblet direkte i effekttrinnet.

Vanligvis vil en digital bitreduksjon for å senke lyd nivået medføre forringet kvalitet på signalet. Wadia har løst dette ved å la brukeren selv stille styrken på utgangssignalet med små dip-brytere på baksiden. Dermed kan signalet reduseres helt ned til 0,5 millivolt om ønskelig. Hos meg ble det redningen, da selv dette signalet var mer enn sterkt nok til å hjelpe Krellen med å sette glassrutene i selvsving. Som tommelfingerregel setter man utgangssignalet slik at det ved normalt lyttenivå ikke kommer under 50 på displayet. Derfra og opp, er det et relativt intakt digitalt signal som slipper igjennom. Den ganske så omfattende bruksanvisningen forklarer i detalj hvordan dette fungerer, både i teori- og i praktisk anvendelse.

Betjening

Betjening av apparatet fungerer rimelig intuitivt, både via frontknappene og den likevel litt knottete fjernkontrollen. Den kunne vært litt mer brukervennlig, men man lærer seg fort og den er meget solid og osere av kvalitet. Det er den samme fjernkontrollen som brukes til modell 861, så ikke regn med at alle knapper og funksjoner kan brukes på lillebror 301 (som f.eks. display av/på).

En kritisk ting om designet må jeg likevel få skyte inn:

Om chassiset er lekkert, må jeg innrømme at displayet i mine øyne er ditto ulekkert. Kombinasjonen av røde karakterer og en totalt uleselig angivelse av sporvalg og spilletid i blått, bryter med det ellers smakfulle designet. Ikke er

det pent, og ikke er det praktisk.

Ut over det, får Wadia 301 absolutt toppscore fra meg på både brukervennlighet og design.

Hvordan låter det?

Jo takk – det låter fett. Eller rettere; det gjør det jo egentlig ikke. Det låter bra, men overhodet hverken fett (som i overvektig) eller særlig amerikansk svulstig. Dette er en blodtrimmet fullblods, med temperament til tusen! Lyden er utrolig detaljert, transparent og med en utrolig god dynamikk på alle nivåer. I mine innledende notater, ser jeg at det første som slo meg var bassen. Den er omtrent så dyp som man kan forvente i denne klassen, men utrolig "kjapp". Det er ikke spor av sluggertendenser, og sjelden har det vært så lett å følge bassgangen i nær sagt et hvert musikkstykke.

Jeg hadde det utrolig moro med utelukkende forskjellige bassister på reportoaret en av de første kveldene. Marcus Miller, NHØP og Roger Glover var alle konger den kvelden. De desidert beste spillerne jeg har hatt gleden av å teste har nok hatt litt mer varme, og enda noe bedre overtoneregjengivelse/klang, men altså ikke samme snerten og den "rett-i-flaisen-bassen" som Wadia 301 gir.

Mellomtone og diskant

Mellomtonen er det spekeret som er mest kritisk, og som vil avgjøre om Wadia 301 er noe for deg. Den er nemlig ganske frisk og frempå. Ikke ubehagelig pågående, men altså ganske så energisk. For mye energi i mellomtonen fra andre komponenter, så kan det gå litt skeis her. Men du verden så morsomt når det fungerer!

Dette beviser egentlig ikke annet enn at komponenter med så ekstreme kvaliteter MÅ matches med riktig oppsett og ikke minst med riktige kabler. Litt ekstra varme et eller annet sted i kjeden ville være velkomment. I kombinasjon med Avanti, som ikke kamuflerer noen verdens ting, ble det fort litt i overkant i mitt oppsett. Løsningen ble å bruke en SILK signalkabel, fremfor sølvkablene fra Celius som jeg normalt bruker. Hadde jeg fortsatt hatt Transparent kabler i samlingen, ville jeg gått for dem.

Videre oppover i diskantområdet, fremhever Wadia 301 seg igjen med å spille utrolig detaljert og luftig. Oppløsningen er, når volumet er tilstrekkelig skrudd opp for kritisk-/aktiv lytting, fullt på høyde med det beste jeg har hørt. Sjelden har jeg hørt så mye detaljer i toppen, og det er ingen tvil om at dette er en spiller jeg gjerne ville valgt å demonstrere andre komponenter sammen med.

Full rulle

Underholdningsfaktoren er skyhøy, og må jo være en drøm for en som skal avholde messe- eller salgsdemonstrasjon. Her er det full rulle, og masse energi, hele veien opp. Igjen må man likevel gjøre seg opp en mening om det er denne lydsignaturen man ønsker seg, fordi den er ganske markant.

Er du typen som gjerne åpner en Chateau

blodtrimmet 12 sylindret europeisk sportsbil. Både 861 og 301 har mye mere futt og fres over seg enn de tidligere modellene jeg har stiftet bekjentskap med.

Solid

Som de øvrige modellene fra Wadia, har 301 fått et chassis som fremstår både stilig og solid. Om enn ikke i stridsvognklassen, som de større. Vekten er faktisk ikke på mer enn drøye 8 kilo. Føttene på apparatet er integrerte og justerbare spikes. Disse er meget spisse, så pass på underlaget. Du ønsker garantert ikke å sette denne på den nye Jeff Rowland eller Burmester forsterkeren i høypolert stål og aluminium!

Man har på 301 benyttet en rimeligere transportmekanisme enn på de dyrere modellene, som har Teac mekanismer. Denne er av typen "stable platter" fra Pioneer, som blant annet også Meridian har brukt i en del modeller. Dette er typen platespillertallerken, der CD'en plasseres med musikkisiden opp. Den gir et meget solid inntrykk. Dac'en er for øvrig basert på de velprøvde Burr – Brown 1704, som blant annet også sitter i min Advantage S1. Nå vet jeg ikke hvor mye man skal legge i det, fordi lydsignaturen på disse to er til dels meget forskjellige.

Innebygget volumkontroll

Noe av det fikse med Wadia 301 er at den har en digital volumkontroll innebygget. Dermed kan man med hell droppe forforsterkeren og ditto tilhørende kabler for noen tusen kroner.

Margaux, setter på en rolig jazzklassiker, slukker lyset og synker ned i en stor velourtrukket lenestol, da er kanskje ikke dette spilleren for deg. Er du derimot den modige sorten, som spretter en "sjampis", setter deg ned i riktig lyttehøyde og lar deg overvelde av dynamikk og detaljer, luft og dramatik, da kan dette være veien å gå. Wadia 301 er en spiller som setter gøyfaktoren høyt. På mange måter minner den litt om noe som kunne være en overklassemodell fra danske Densen, som setter "luftgitarfaktoren" øverst på agendaen.

Konklusjon

Personlig må jeg innrømme at selv om jeg verdsetter dynamikk høyt, så kan det bli litt vel mye fokus på de ekstreme kvalitetene fremfor formidling av musikere av kjøtt og blod. Der er vi alle sammen (heldigvis) forskjellige, og jeg vet svært mange som ville valgt Wadias vei, fremfor andre, noe mer "siviliserte" tilnærminger. Med tanke på denne spillerens lydmessig imponerende sider, og ikke minst at disse kvalitetene leveres fra en eneste, lekker boks, så kan jeg ikke annet enn å konstatere at Wadia 301 er en særdeles vellykket spiller – for rette eier. Alle med budsjett til en spiller i denne klassen skylder seg selv å sette den på sjekklisten.

Pris: 49 000,-

Eneforhandler: Oslo Hi-Fi Center

Second opinion:

Siden jeg likevel skulle ta bilder av denne lekke boksen, kunne jeg ikke dy meg for å lytte litt til denne siste "billigmodellen" til Wadia. Jeg har tidligere testet forløperen til denne, og opplevde den litt skuffende "teknisk" i klangbalansen som kunne være litt mye "hi-fi" for mine ører. Med den nye modellen opplevde jeg en større grad av organisk homogenitet og analog glatt-het uten det minste frugg av mistanke om at lyden er satt sammen av nuller og ett-tall. Riktig bra syntes jeg det låt, og med en utmerket klangbalanse som passet glimrende til mitt referansoppsett med DP A-1, Transparent kabler og de svenske Respons pyramidehøyttalere. Slik sett er mitt oppsett utvilsomt noe varmere i klangen enn Vidar sin referanse.

Prisen vurderer jeg som i stiveste laget som CD-spiller, men kan absolutt forsvares om man kan klare seg med den innebygde digitale volumkontrollen. Da får man et særdeles betjeningsvennlig og plassbesparende system uten unødvendige kabler som roter til i finstua. Heldigvis fungerer denne volumkontrollen på høyde med svært gode linjetriener, noe som slett ikke er noen selvfølge. Mange tror at fravær av linjetriener også sikrer null problemer med lyden.

Den glimrende lyden fra Wadia 301 rett inn i effektforsterkeren, er slett ingen selvfølge, selv i dette prisleie.

KV

Bob Dylan på SACD:

Slow train coming?

Dette er tre opplevelser på en gang. Først og fremst handler det om mennesker som setter det musikalske uttrykket høyest. Det handler om deres artist – og deres opplevelse av hans musikk i remasteret SACD utgave. Det handler også om en blindtest og et lite hjemmebesøk hos meg selv.

av Setin Arne Nistad,
nistad@gazette.no

Starten

For noen år siden kom jeg traskende hjem med en bæsepose full av kabler. 70.000 for signal og høyttalerkablene fikk meg til å tenke – og egentlig til å droppe å teste utstyr en gang for alle. Jeg liker musikk – punktum. Resultatet var at jeg droppet å skrive om utstyrtester i Audio og gikk kun for musikk. Det betyr ikke at jeg ikke bryr meg om lyd. Men jeg var lei av å sitte timevis foran husguden for å teste utstyr som kun ga marginale forskjeller – og som dessuten nesten uten unntak fungerte dårligere enn mitt eget oppsett. Jeg oppdaget dessuten at jeg nesten ikke hadde lyttet til et helt spor på en cd på årevis. HiFiens forbandelse er de utvalgte demoplatene som vi kan utenat – og som vi kun trenger noen strofer av for å vite hvordan anlegget låter. Fjernkontrollen tok meg fra spor til spor etter 2 eller 48 sekunder. Derfor slo jeg meg til ro med mine Audio Physics Virgo II høyttalere, Micromega Trio CD drivverk, DP-DAK, DP forforsterker og DPA6.52 forsterker. Jeg har selv sagt gjort litt tweeking: Nye likerettere, kondensatorer, mekanisk avdemping, biwiring, en haug netstøytfiltere og trafoer. I våres gikk jeg på en smell – og byt-

tet DPA 6.52 med DP A1. Det viste seg å være en betydelig oppgradering med en gjennomgående kontroll over hele frekvensområdet og nesten ufattelig evne til å gjengi mikrodynamikk.

De nye lydformatene har jeg latt ligge. DVD Audio og SACD har ikke fristet. Jeg måtte ha en grunn for å gidde å teste. Den kom for noen uker siden. De av leserne som ikke har fått med seg at jeg digger Bob Dylan hemningsløst – må ha en usedvanlig slett oppfat-

sesevne. Poenget er imidlertid at 15 av Dylans CD nå foreligger i nyoppusset hybridutgave i CD, SACD og SACD 5.1 format. Med de utgivelsene ble fristelsen uut-

Ideen

Jeg kjenner endel Dylan folk. Folk som har fått med seg fra én til over to hundre Dylankonsserter. Det er folk som kan mer om Dylan enn Dylan kan om seg selv. Folk som kan hver tone og hvert ord av det Dylan har utgitt. Kanskje er det en like stor galskap som HiFi? I alle fall tenkte jeg: Hva om jeg lar kunstnerisk galskap møte HiFi galskap. Hvordan vil Dylanfolket oppleve de nyoppussede skivene på et greit HighEnd anlegg. Og dessuten – hvordan vil de opp-

BOB DYLAN REVISITED THE REISSUE SERIES

• "The writing is the source of the record's power... There are times when Dylan sounds closer, more intimate and more real than anyone else."
-Jon Landau, Rolling Stone

• Includes "Tangled Up In Blue," "Simple Twist Of Fate" & "Shelter From The Storm"

• Spectacularly remastered from original source tapes

• Plays on all regular CD and SACD players

5123506000

Ketil Blom,
6 konserter:

Dylan har en innlevelse og ekthet som ingen andre.

Steinar Daler,
66 konserter:

Hvorfor bruke masse penger på å sitte på et bestemt sted for å oppdage at mange Dylansanger er ganske dårlig innspilt?

Halvard Østrem,
25 konserter:

Dylan er en genial låtskriver, poet, sanger og performer

Johnny Borgan,
42 konserter:

Dylan har den største stemmen, både billedlig og bokstavelig!

leve forskjellen mellom en god SACD spiller og gamle DP-DAK i blindtest. Som tenkt så gjort. Jeg inviterte et utvalg Dylanologer (som enkelte kaller dem) hjem til releaseparty. Siden Dylanologer tenderer til å ha passert både de førti og de femti - med tilsvarende redusert hørsel og oppfatningsevne - sørget jeg også for å få med de unge. Og så måtte jeg få med en kvinne. Kvinner oppfatter erfaringsmessig lyd bedre enn menn hevdes det visstnok fra forskerhold. Heldigvis finnes det ganske mange yngre mennesker som oppdager at de lever samtidig med et musikalsk og poetisk geni! Redaktøren skaffet meg en SACD maskin som etter hans mening burde holde mål som referanse. En Sony XA777ES.

Dylanologene

Slike kvelder har et visst islett av prestasjonsangst. Ikke bare risikerte jeg å bli avkledd rent Dylanfaglig. Jeg hadde prestert å bomme allerede i innbydelsen. "Down on the highway" låter fantastisk hadde jeg skrevet i innbydelsen.. Dylan orakelet Johnny Borgan irettesatte meg umiddelbart: "Jeg går ut fra at det var "Down the highway" du mente... Shit - jeg lå under med et poeng allerede. Så var det husguden. I det stille ba jeg en bønn om at de stereofoniske guder – og ikke minst E-verket måtte være med meg i kveld!

Det gikk egentlig veldig bra. Kort fortalt hørte vi på mye musikk – og ikke bare Dylan. Kommentarene var mange – ikke minst om laboratorium følelsen - som de fleste mente gikk på bekostning av den musikalske opplevelsen. Steinar oppsummerte det hele ganske presist: "Hvorfor skulle jeg bruke en masse penger på kjøpe et dyrt anlegg som gjør at jeg må sitte på et bestemt sted for å oppdage at en del av Dylan sangene faktisk er veldig dårlig innspilt?" Han har utvilsomt et poeng. På den annen side – de gode Dylan innspillingene har et enormt lydmessig potensial. Derfor gikk også skalaen i takt. Et av kveldens høydepunkt "Po Boy" fra "Love & Theft" oppnådde sju poeng på en skala fra en til seks!

Testen

Så til saken. For å få litt oversikt og struktur gjennomførte jeg en blindtest. Samme sang ble avspilt i fire utgaver – uten at publikum var klar over hva de hørte. Mulighetene var mange, men jeg skar ned til fire alternativer:

- Original CD avspilt på DP-DAK
- Remasteret CD (SACD) avspilt på DP-DAK
- SACD avspilt på på Sony
- Remasteret CD (SACD) avspilt på Sony

Slike blindtester kan være skumle – og er ikke alltid like rettferdige. De forskjellige utgavene av CD-ene har ulikt utgangsnivå. Det samme har selvsagt forskjellige spillere. Jeg forsøkte å kompensere dette ved å justere volumet til samme lydtrykk – men det blir selvsagt aldri 100%. Et annet problem med denne blindtesten var at de fleste av deltagerne ikke hadde erfaring med HighEnd lyd. På den annen side sikret nettopp dette en umiddelbar tilbakemelding på subjektiv lytteropplevelse.

I startfasen var testpanelet en smule forvirret – og opplevde det som vanskelig å vurdere forskjeller – og ikke minst å kvalifiserer de på en skala fra 1-6. Panelet opplevde heller ikke de dramatiske forskjellene – og karaktersetningen

Fra en annen planet

Let etter en avdanket bilmekaniker og platespillerspesialist som bygger CD-spillere, og sjansene for å havne hos Rega er ikke helt små. Likeledes er sjansen for at vi finner et mekanisk fullendt produkt rimelig store. Bli med Fidelity på besøk til Jupiter!

Bygg og bruk

Rega Jupiter er en ganske liten og lett CD-spiller, spesielt sammenlignet med konkurrentene i prisklassen. Dette er også bevisst, som sagt. Mekanisk sett er Rega blant småkongene på haugen. Ingen grunn derfor til å pådra seg angst for kiloprisen, det finnes flere veier til Rom.

En skuff å putte platene inn i må jo være et nederlag for en av verdens siste sanne platespillerprodusenter. Og sant nok, Rega Jupiter er toppmatet, platene legges helt manuelt på plass under lokket. Og gjetten om de ikke har en senter-spindel som går rundt på utsiden av lokket også...!

Disse løsningene fører dessuten til et design utenom normalen, flott at noen går litt egne veier, det er nok standard svarte bokser der ute.

På baksiden finnes så vel optisk som digital utgang og single ended analoge utganger, litt vel rimelige i utførelsen for en hardbarket audio-fil som liker å omgi seg med gull og glitter; her er ingen forgylling å spore. Selvsagt er det også standard IEC-kontaktbrønn. Framsiden har enkel, men noe uortodoks betjening, og skal du styre flere funksjoner må du pinadø kjøpe fjernkontroll i tillegg! Så en ting skal Rega ha; feige er de definitivt ikke.

Displayet er gjennomført i rødt, noe jeg føler er lettere å hvile blikket på enn alle de sylskarpe blågrønne sakene vi er vant til. Det kan dessuten dempes og slås av, dersom du har investert i

fjernkontroll, vel og merke. Undertegnede ble ellers en tanke overrasket da displayet opplyste meg om navnene på låtene på den siste Johnny Cash Cd'n; det skjer tydeligvis nyvinninger i kjølvannet av de nye mediers utvikling...

Drivverk i toppklasse

Rega Jupiter har en åpenbar forse, som raskt er hørbar: Stabilitet i grunn-tonen. Kort sagt har vi her å gjøre med et særdeles bra produsert drivverk (i utgangspunktet et Philips-drivverk), blant de beste jeg har hatt gleden av å teste i mitt anlegg, faktisk. Og denne påstanden våger jeg selv om jeg har hatt betydelig dyrere, rene dedikerte drivverk på besøk ved gjentatte anledninger.

Dette gir en fantasisk ro og kontroll i hele lydgjengivelsen, dyp, kontrollert og fast bass, total kontroll over den viktige nedre mellomtonen, og påfølgende luftighet i toppen.

Bemerk at jeg nå beskriver drivverkets egenska-

per, for når den innebygde DAC'en og de analoge kretsene overtar ballen, er jeg mer i tvil om prioriteringene. Skal først bare beklage en liten ting: Drivverket går ikke helt stille, og det kan faktisk være en smule irriterende en stille kveld med lav musikk fordi ungene sover, spesielt dersom CD'n er noe usentret...

Musikk

Men det var altså de analoge kretser vi skulle til å omtale. Grunn-tonen og bassområdet er også her meget godt ivaretatt, stabilt, rolig og vel-

klingende. Oscar Petersons Trio spiller akkurat så elegant som de skal på "Night Train", fine klangfulle basslinjer fra Ray Brown, pianoanslag med fin klangstruktur, orden og ro. Men det er i overkant laidback etter undertegnades oppfatning.

Diskantområdet og overtonene er svakt nedtonet, noe som gir en tendens til hemming av

orkester" har mange heftige passasjer, og hele tiden opplever jeg de samme fenomener gå igjen; fabelaktig kontroll selv når det stormer som verst, klangfullt og

velse av rom og plassering (kommer absolutt til sin rett på høyttalere som JM Lab 926 f. eks.), og for mange er nettopp disse tingene de viktigste ved nyanskaffelser.

Tilbake til Moder Jord

I utgangspunktet vil jeg hevde at drivverket alene er verdt hele prisen, så bra er den delen av produktet. På denne bakgrunn har jeg lite i mot å anbefale Rega Jupiter, ettersom du får en komplett analogdel med på kjøpet som ren bonus. (Og om det har seg slik at Jupiter's lillebror har samme oppbygging av drivverket og ca halve prisen... Vel, hva venter du på?) Men som teksten vel mer enn har antydning, er jeg noe mer i tvil om de analoge løsningene treffer helt mål.

Uansett er dette en særdeles interessant CD-spiller, og for enkelte vil den være nettopp det de har lett etter. Jeg har sans for folk som går sine egne veier, og Rega tør nettopp det med denne Jupiter-spilleren. Du får en spiller med orden, ro og kontroll, elegant klang, og avstressende lydsignatur. Jeg bare vet at denne type produkter alltid vil finne strålende fornøyde eiere, den som vet hva en leter etter til slutt finne det. Kanskje finnes svaret på Jupiter...?

Pris: kr. 14.990,-
Importør: Mono A/S

Utstyr benyttet under denne testen:

Pre-amp: Audio Note M5, Musical Innovation MI 6
Forsterker: Musical Innovation MI7, Audio Note P4, Rega Brio integrert
Høyttalere: Klipsch RF5, JM Lab Electra 926, Monitor Audio Studio 6
Signalkabler: Duelund, DBL, Supra EFF I, Acoustic Art
Høyttalerkabler: MIT Terminator 4, DBL
Referanser: Pionéer DVD 656A (Duelund-modifisert), Audio Note DAC 1.1x, Pro-Ject platespiller.
To lytterrom; et livlig, ca 40 kvadrat, et dempet, ca 25 kvadrat.

velplassert, mens noe av dynamikken og dramaet hemmes.

Maria Christina Kiehr kommer fint fram på denne spilleren med sin varme, behagelige stemme. Dette blir en slags hånd i hanskeopplevelse, en inderlig ro senker seg i lytterrommet. Så også med Paus / Bjørnstads "Kildens bredd", Jupiter gi et meget bra innsyn i innspillingen, den er fyldig og klangfull med flott angivelse av rom, men det tar ikke helt av, den emosjonelle biten mangler det siste, lille piffet for å sende lytteren ut på sangens vinger.

Balanseskunst

Mange er av den oppfatning at Rega låter mer "analogt" enn sine konkurrenter. Nå ja... det ville være å trekke det hele litt langt etter undertegnades oppfatning. Men jeg har en klar opplevelse av at den ruller langsomt av mot toppen, og på den måten fjerner noe av CD-lydens karaktertrekk på godt og vondt. Vi ser altså at diskanten er tonet noe ned, men om det kan beskrives som et typisk "analogt" fenomen ville jeg være villig til å gå en del runder om.

Rega har nok vært svært bevisste i sine prioriteringer her, og har valgt å lage et produkt som aldri vil bli stresset eller stressende, og det er ikke nødvendigvis en dum idé. Undertegnede føler rett nok at denne type prioriteringer går en tanke på bekostning av dynamikk og emosjonsformidling, og fordi dette er aspekter som har stor betydning for min glede ved musikkavspilling, anser jeg ikke dette for å være et helt heldig valg.

På den annen side har det lyktes Rega å få fram nydelige klanger og en fabelaktig opple-

dynamikk og nerve. Men det overrasker meg ikke dersom folk forelsker seg i den totalt avslappede elegansen denne spilleren varter opp med. Rødvinn og stearinlys... Jupiter er selvsagt i slikt selskap, den er i jo stand til å roe ned et helt kobbel krigerske jordveps!

Så hvordan takler den så ungdommelige utskjelser fra heavy-rockens barndom? Deep Purple's "Machine Head" (25-års utgaven) har mye punch og heftige anslag i de lavere oktaver, men Rega Jupiter hemmer energien en smule. Trommene låter som om skinnen er en tanke slappere enn nødvendig, Glover's bass blir litt rund i kantene. Dette blir en touch snilt etter min smak. Men til deg som har et anlegg som tipper over mot det aggressive burde du ha en åpenbar kandidat til problemløsning her.

Klang

Klangfargene på treblåser og celloer kommer godt ut av det i møtet med Rega Jupiter. Vi kan debattere om den totale dynamikken i et klassisk orkester kommer uskadet ut, men klanger og plasserings i rommet er prisverdig gjengitt. På disse feltene er nok Jupiter helt i toppsjiktet i klassen. Naxos' samle-CD "Vivace – for fullt

av Håkon Rognlien
Haakon.rognlien@c2i.net